Tato námitka spočívá na mylném právním názoru. Zákon č. 16 z r. 1920 upravil služ. poměr mezi o b c í a jejími zřízenci, v §§ 7 a 10 pak stanovil podmínky, za jakých může obec rozvázati služ. poměr těchto svých zřízenců. Naproti tomu zákon č. 462/19 dává státnímu úřadu právo, aby z moci svého dozorčího práva v zájmu co možná nejrozsáhlejšího umístění legionářů — kteryžto zájem tu uznán za zájem veřejný — zrušil služ. poměr ustanoveného již ob. zřízence. Proto nelze omezení, které je stanoveno pro obec jako zaměstnavatelku svých zřízenců, rozšiřovati na práva úřadu dozorčího, daná jemu z důvodu zcela jiného. Kdyby byl zákon č. 16/20 jako zákon pozdější chtěl zrušiti dozorčí právo státních úřadů založené na zákoně č. 462/19, byl by to musil výslovně prohlásiti; neučinil-li tak, nelze důvodně za to míti, že zákonem tím jako normou rázu všeobecného měly býti odstraněny specielní předpisy zákona dřívějšího.

Č. 5303.

Živnostenské právo. — Policejní právo trestní: Proti trestnímu nálezu, kterým byl majitel živnosti hostinské odsouzen pro nezachovávání předpisů vydaných všeobecnou vyhláškou o živn.-polic. úpravě živností hostinských, může se odsouzený brániti námitkou, že obsah oné úpravy je nezákonný.

(Nález ze dne 19. ledna 1926 č. 1028.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 4530 a 5301 adm.

V ě c: Eduard T. v O. proti zemské správě politické v Brně stran trestního nálezu pro přestupek § 54 živn. řádu.

V ý r o k: Nař. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: Trestním nálezem měst. rady v O. ze 6. září 1924 byl st-l uznán vinným přestupkem § 54 živn. řádu, ježto neoznačil hostinec, jehož jest nájemcem, českým nápisem dle vyhlášky měst. rady z 10. června 1924 a byl podle § 131 živn. řádu odsouzen k pokutě 100 K, pro případ nedobytnosti k vazbě v trvání 10 dnů. Odvolání z nálezu toho zamítla zsp v Brně nař. rozhodnutím, jelikož skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného jest prokázána.

Vyhláškou měst. rady z 10. června 1924, jíž se trestní nález dovolává, bylo všem majitelům živností hostinských a výčepnických, také pachtýřům a náměstkům, na základě § 54 živn. řádu nařízeno mimo jiné toto:

»Všechny vývěsní tabule nebo vývěsní štíty na budovách a všechny jiné nápisy na těchto, které jsou považovány jako vnější označení podle § 44 živn. řádu, dále všechny nápisy a vyhlášky v budovách a místnostech hostinských, jakož i jiná různá označení vztahující se na provozování živnosti, a knihy cizinců musí býti vyhotoveny na prvém místě v českém textu.«

Stížnost namítá toliko, že úřad vůbec nebyl oprávněn na základě § 54 živn. řádu vydávati předpis o tom, v jakém jazyku má býti provedeno vnější označení hostince, jehož st-l jest nájemcem, ježto mu

k tomu nedává práva živn. řád a vydané opatření příčí se úst. listině i smlouvě St. Germainské.

Nss musil se — hledě k obsahu odvodního spisu, podaného žal. úřadem — nejprve zabývati otázkou, je-li vůbec ve stížnosti podané do rozhodnutí potvrzujícího nález trestní, přípustna námitka, že ona vyhláška, pro jejíž neuposlechnutí bylo trestní řízení zavedeno, odporuje zákonu. Že námitka ta v rámci této stížnosti přípustna jest, nemůže v daném případě býti důvodně pochybováno již proto, poněvadž vyhláška měst. rady z 10. června 1924 jest podle svého znění a formy, v jaké byla vydána, živn.-policejní úpravou celé kategorie živností (hostinských a výčepnických). Takováto generelní úprava však, jak tento soud již opětovně vyslovil (srovnej nález Boh. 4530 adm.) a jak ostatně zsp v rozhodnutí z 30. září 1924 ve spisech založeném uznala, není aktem správním, jenž by, řízen jsa proti individuelně určitému živnostníku, již sám jeho právní poměry upravoval a jenž by tudíž jím mohl býti brán v odpor samostatným prostředkem opravným, dokud právě z úpravy takové nebyly vyvozeny úřadem konkretní důsledky právní, jeho sféry právní se dotýkající. Nelze proto mluviti ani o tom, že by takováto generelní úprava mohla vstoupiti vůči jednotlivému živnostníku v právní moc, ale proto ani brániti mu, aby zákonitost opatření takového popíral opravným prostředkem eventuelně stížností proti onomu individuelnímu aktu úřednímu, jímž se ona úprava na něho aplikuje.

Tímto aktem byl v daném případě právě trestní nález proti st-li pro neuposlechnutí vyhlášky vydaný, a nelze mu proto upírati právo, aby opravnými prostředky adm., ale také stížností na tento soud podanou do trestního nálezu zákonitost nálezu toho bral v odpor námitkou, že nezákonné jest nařízení do vyhlášky pojaté, pro jehož neuposlechnutí byl právě potrestán.

St-l byl odsouzen proto, že neoznačil hostinec českým nápisem, jak vyhláškou měst. rady v O. z 10. června 1924 bylo na základě § 54 odst. 2. nařízeno. Námitku stížnosti, že tento příkaz nená v zákoně opory, uznal nss důvodnou, ježto po názoru soudu z ustanovení 2. odst. § 54 v souvislosti s ostatními předpisy živn. řádu, upravujícími provozování živností, nelze vyvoditi právo živn. úřadů, aby ve formě živn.-polic. úpravy omezovaly podnikatelskou volnost živnostníků jedině za tím účelem, aby provoz přizpůsoben byl potřebě a požadavkům konsumentů (návštěvníků hostince). Při tom řídil se nss úvahami, které podrobně rozvedl v nálezu Boh. 5301 adm.

Je-li však nezákonným příkaz, pro jehož přestoupení byl st-l potrestán, nedostává se zákonné opory i trestnímu nálezu na tomto základě vydanému, a bylo proto nař. rozhodnutí, trestní nález I. stolice potvrzující, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 5304.

Administrativní řízení: * Odepření odkladného účinku opravnému prostředku proti opatření, učiněnému z veřejných ohledů, není nezákonné již proto, že opatření samo nemá v zákoně podkladu.

(Nález ze dne 19. ledna 1926 č. 1387).